

Reflexió

de tardor

En record de la I Festa d'Homenatge a la Vellesa, a Lliçà d'Amunt.

Pugem al Montseny aquest matí de diumenge. Voldria que ens hi acompanyessiu per un camí una mica inesperat: Tona, Balenyà, Seva... Aquí empenem la ruta cap a Viladrau i, emparats pel Matagalls, anem fent camí cap a Sant Marçal, al peu de les Agudes. Anem a beure un glop d'aigua fresca a la font de Sant Marçal i és aquí on ens sobta el missatge de la muntanya.

La muntanya ha fet servir la veu d'un poeta molt nostre, Guerau de Liost, per a fer-nos pensar. És com una veu amiga que ens escomet tot dient:

*"Déu te guard, vianant,
que t'imposi el Montseny
una mica d'amor
i una mica de seny."*

Una mica d'amor i una mica de seny...

Anem fent camí cap el Pla de l'Espinalt, cap a Santa Fe i, com que avui ens acompanya molta gent gran, renunciem a pujar al Turó de l'Home. Però si que ens arribem fins el coll de Santa Elena. Mai heu vist el Vallès tan bonic! Les petites valls de la nostra comarca formen com una mar de verds, i grocs, i ocres, puntejada per tot arreu per villes i pobles.

Ara, els migdies de tardor, el Vallès apareix ardent de plenitud.

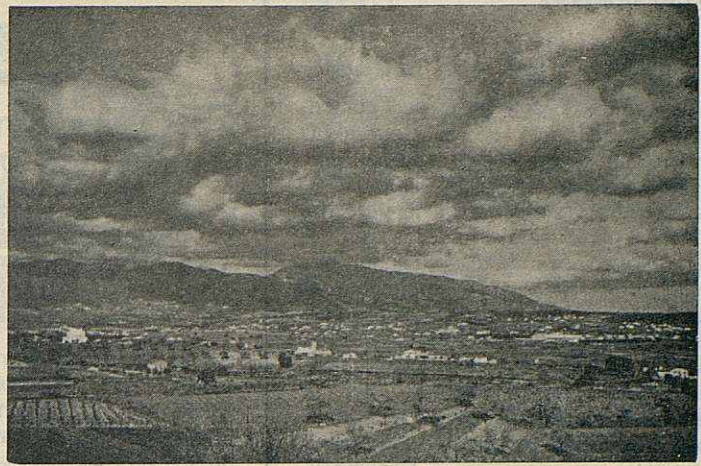
Busquem ansiosament un poble en la plana, el nostre poble presidit per la petita muntanyeta on hi ha l'església, el campanar amic, les cases entranyables... Ara, des de lluny, des del nostre mirador del Montseny, el nostre vell poble se'ns apareix transformat, hi veiem moltes naus d'indústries que fa deu, quinze anys ni tan sols es somniaven. Hi ha vingut molta gent nova, però és encara el mateix que van forjar amb amor i seny els nostres avis.

Als joves

Fa pensar això.

Vosaltres teniu un esperit obert i emprenedor. Us entusiasma el canvi, la transformació radical de la societat que us ha fet néixer. Això és bo i cal animar-vos a tirar endavant aquesta transformació. Però també a vosaltres se us ha de demanar que la feu amb una mica d'amor i una mica de seny.

Penso que tot canvi es farà i tindrà sentit si teniu respecte als vells, si sabeu sintonitzar amb les coses fondes, els valors perennes de la nostra terra: el treball honrat, l'amor, la simplicitat, la veritat, la humilitat...

Als grans

Voldria parlar també amb vosaltres, amics i amigues grans. Els que esteu en aquest temps de la vida en el qual totes les responsabilitats cauen damunt les vostres espatlles.

Sant Pau, en una pàgina meravellosa, ens ho recorda: «Quan jo era infant, parlava com un infant, pensava com un infant, sentia com un infant, però ara que sóc gran, he deixat de banda les coses d'infants».

És aquesta la vostra situació, oi? Sou com un eix entre dues generacions i, vulgues que no, la jove encara es recolza en vosaltres i la dels vells defalliria si el vostre braç no fós prou ferm.

No és pas cosa d'infants el vostre amor. No el deixeu apagar. No us rendiu al treball, al diner, al neguit. Feu ressorgir aquesta mica d'amor que encara us resta en la mirada. Només aquesta unió serena, fondíssima, entre vosaltres, us donarà la mica de seny que us cal per ajudar els joves en el seu camí, i per no oblidar els vells.

Als vells

Ajudeu-me a refer la vostra vida. Anem enrera, ben enrera, i prenem-ne una bella perspectiva:

Quan ereu joves, en aquells temps del treball més dur però de les alegries fondes, de les festes més esperades. Llavors del Ball de les Gitanes, i dels aplècs a Sant Miquel o a Sant Vallerià, llavors...

Quan vareu ser més grans, quan el camí real de la vostra vida es va truncar dolorosament pel tràngol de la guerra...

Quan els fills es varen casar i van prendre el relleu del vostre treball...

Ara sou vells. Jo penso en vosaltres quan esteu en el vostre racó, tant sols... Quan dieu que heu de tenir paciència, quan sembla que al vostre entorn només hi ha soledat, malhumor, reganys... Quan els records fiblen dolorosament... Penso en alguns de vosaltres, immigrants a Catalunya, amb el cap sempre en el vostre poble d'enllà...

És que l'horitzó de la vida es va tancant? És que sembla que ja no té sentit res?

Avis i àvies, amics entranyables, no ho cregueu pas això! És ara que la vostra vida és com un fruit madur, capaç d'imposar una mica d'amor i una mica de seny a tots els que us envolten. És ara quan la vostra vida es va acostant al seu sentit ple.

Cal que tots plegats, estimant la vostra vellesa, us ajudem a tenir esperança i joia plenes. La lliçó de les vostres vides ens fa falta a tots i és penyora certa de l'abraçada que Déu us donarà en arribar.

Marcel Galobart